

Teismo praktikos rinkinys

GENERALINIO ADVOKATO
YVES BOT IŠVADA,
pateikta 2017 m. balandžio 26 d.¹

Byla C-249/16

**Saale Kareda
prieš
Stefan Benkö**

(Oberster Gerichtshof (Aukščiausiasis Teismas, Austrija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą — Jurisdikcija civilinėse ir komercinėse bylose — „Bylos, kylančios iš sutarčių“ sąvoka — Skolininko prašymas bendraskolio atžvilgiu grąžinti bankines bendrosios kredito sutarties įmokas — Kredito sutarties vykdymo vietos nustatymas“

1. Šia byla Teisingumo Teismui suteikiama galimybė dar kartą patikslinti sąvokas „bylos, kylančios iš sutarčių“ ir „paslaugų teikimas“, kaip tai suprantama pagal 2012 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (ES) Nr. 1215/2012 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo².
2. Be to, Teisingumo Teismo prašoma nuspręsti, ar atgręžtinis reikalavimas vieno kredito sutarties bendraskolio kitam priskirtinas byloms, kylančioms iš sutarčių. Jei atsakymas būtų teigiamas, Teisingumo Teismas turės spręsti klausimą, ar tokia sutartis gali būti laikoma paslaugų teikimo sutartimi, ir, jei taip, turės nustatyti šiai sutartiai būdingos prievolės vykdymo vietą.
3. Šioje išvadoje paaškinsiu priežastis, kodėl manau, kad šio reglamento 7 straipsnio 1 punktą turi būti aiškinamas taip, jog atgręžtinis reikalavimas vieno kredito sutarties bendraskolio kitam yra priskirtinas „byloms, kylančioms iš sutarčių“, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą.
4. Vėliau paaškinsiu, kodėl, mano nuomone, minėto reglamento 7 straipsnio 1 punkto b papunkčio antra įtrauka turi būti aiškinama taip, kad kredito sutartis, kuri yra vieno iš bendraskolių pateikto atgręžtinio reikalavimo pagrindas, turi būti paslaugų teikimo sutartis, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, o prievolės, kuria grindžiamas ieškiny, vykdymo vieta yra kreditą suteikusių kreditoriaus buveinė.

1 — Originalo kalba: prancūzų.

2 — OL L 351, 2012, p. 1.

I. Teisinis pagrindas

A. Sąjungos teisė

1. Reglamentas Nr. 1215/2012

5. Reglamento Nr. 1215/2012 4 konstatuojamojoje dalyje nustatyta:

„Tam tikri skirtumai tarp jurisdikciją ir teismo sprendimų pripažinimą reglamentuojančių nacionalinių taisyklių trukdo patikimai veikti vidaus rinkai. Nuostatos dėl jurisdikcijos kolizinių normų civilinėse ir komercinėse bylose suvienodinimo, siekiant užtikrinti greitą ir paprastą valstybėse narėse priimtų teismo sprendimų pripažinimą ir vykdymą, yra labai svarbios.“

6. Šio reglamento 15 ir 16 konstatuojamosios dalys suformuluotos taip:

„(15) Jurisdikcijos taisyklės turėtų būti ypač nuspėjamos ir pagrįstos principu, pagal kurį jurisdikcija paprastai nustatoma pagal atsakovo nuolatinę gyvenamąją (buveinės) vietą. Todėl visada turėtų galioti ši jurisdikcijos nuostata, išskyrus keletą aiškiai nustatytų atvejų, kai ginčo objektas arba šalių autonomija pateisina kitą siejamąjį kriterijų. <...>

(16) Jurisdikcija turėtų būti nustatoma ne tik pagal atsakovo nuolatinę gyvenamąją (buveinės) vietą, bet ir pagal kitą alternatyvų jurisdikcijos pagrindą, atsižvelgiant į glaudų ryšį tarp teismo ir bylos, arba siekiant padėti tinkamai vykdyti teisingumą. Glaudaus ryšio reikalavimas turėtų užtikrinti teisinį tikrumą ir padėti išvengti galimybės pareikšti atsakovui ieškinį valstybės narės, kurios jis negalėjo pagrįstai numatyti, teisme. Tai ypač svarbu sprendžiant ginčus, susijusius su nesutartinėmis prievolėmis, kylančiomis iš privatumo ir asmeninių teisių, įskaitant šmeižtą, pažeidimų.“

7. Minėto reglamento 4 straipsnio 1 dalyje numatyta, kad „pagal šį reglamentą, valstybėje narėje nuolat gyvenantiems asmenims, neatsižvelgiant į jų pilietybę, bylos turi būti keliamos tos valstybės narės teismuose“.

8. Reglamento Nr. 1215/2012 7 straipsnis išdėstytas taip:

„Asmeniui, kurio nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta yra valstybėje narėje, ieškinys kitoje valstybėje narėje gali būti pareikštas:

- 1) a) bylose, kylančiose iš sutarčių – atitinkamos prievolės įvykdymo vietos teismuose;
- b) pagal šią nuostatą ir, jeigu nesusitarta kitaip, atitinkamos prievolės įvykdymo vieta yra:
 - parduodant prekes – valstybėje narėje, į kurią prekės buvo arba turėtų būti pristatytos pagal sutartį;
 - teikiant paslaugas – valstybėje narėje, kurioje paslaugos buvo arba turėtų būti suteiktos pagal sutartį;
- c) a papunktis taikomas tuomet, kai netaikomas b papunktis;

<...>“

2. Reglamentas (EB) Nr. 593/2008

9. 2008 m. birželio 17 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB) Nr. 593/2008 dėl nesutartinės prievolės taikytinos teisės (Roma I) 7 ir 17 konstatuojamosiose dalyse nustatyta³:

„(7) Šio reglamento materialinė taikymo sritis ir nuostatos turėtų atitikti 2000 m. gruodžio 22 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 44/2001 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo⁴ (Bruselis I) ir 2007 m. liepos 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (EB) Nr. 864/2007 dėl nesutartinės prievolės taikytinos teisės (Roma II)⁵.

<...>

(17) Kiek susiję su taikytina teise, kai ji nepasirinkta, sąvokos „paslaugų teikimas“ ir „prekių pardavimas“ turėtų būti aiškinamos taip pat, kaip taikant <...> reglamento (EB) Nr. 44/2001 5 straipsnį, kiek tas reglamentas taikomas prekių pardavimui ir paslaugų teikimui. Nors franšizės ir distribucijos sutartys pagal savo pobūdį yra sutartys dėl paslaugų, joms taikomos specialios taisyklės.“

10. Šio reglamento 16 straipsnis „Skolininkų daugetas“ suformuluotas taip:

„Jei kreditorius turi reikalavimą kelių pagal tą patį reikalavimą atsakingų skolininkų atžvilgiu, ir vienas skolininkų jau įvykdė visą arba dalį reikalavimo, skolininko prievolei kreditoriaus atžvilgiu taikoma teisė taip pat taikoma to skolininko teisei pateikti atgręžtinius reikalavimus kitiems skolininkams. Kiti skolininkai gali remtis kreditoriaus atžvilgiu turėtomis gynybos priemonėmis, kiek tai leidžiama pagal jų prievolės kreditoriaus atžvilgiu taikomą teisę.“

3. Direktyva 2002/65/EB

11. 2002 m. rugsėjo 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2002/65/EB dėl nuotolinės prekybos vartotojams skirtomis finansinėmis paslaugomis ir iš dalies keičiančios Tarybos direktyvą 90/619/EEB ir direktyvas 97/7/EB ir 98/27/EB⁶ 2 straipsnio b punkte apibrėžta sąvoka „finansinė paslauga“ – „tai bet kokia bankinio, kreditinio, draudimo, asmeninės pensijos, investicinio ar mokamojo pobūdžio paslauga“.

B. Austrijos teisė

12. *Allgemeines Bürgerliches Gesetzbuch* (Austrijos civilinis kodeksas, toliau – ABGB) 869 straipsnyje nurodyta, kad solidarūs bendraskolis, kuris vienas grąžina visą skolą, turi teisę, netgi jei jis neperleido savo teisių, reikalauti iš kitų skolininkų grąžinimo lygiomis dalimis, jei tarp jų nebuvo susitarta dėl kitokių proporcijų.

13. Prieš priimant naują 2013 m. kovo 20 d. *Zahlungsverzugsgesetz* (Įstatymas dėl pavėluotų mokėjimų) redakciją⁷, ABGB 905 straipsnio 2 dalyje buvo numatyta, kad, kilus abejonių, skolininkas prisiimdamas riziką ir savo lėšomis perduoda grynuosius pinigus kreditoriui jo gyvenamojoje vietoje (buveinėje).

3 — OL L 177, 2008, p. 6, toliau – reglamentas „Roma I“.

4 — OL L 12, 2001, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 4 t., p. 42.

5 — OL L 199, 2007, p. 40.

6 — OL L 271, 2002, p. 16; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 6 sk., 4 t., p. 321.

7 — BGBl I, 50/2003.

14. Šiuo įstatymu į ABGB taip pat buvo įtrauktas 907a straipsnis, kuriame nurodyta, kad pinigine prievolė turi būti vykdoma kreditoriaus gyvenamojoje vietoje arba buveinėje perduodant joje pinigų sumą arba pervedant ją į kreditoriaus nurodytą banko sąskaitą.

15. Pagal ABGB 1042 straipsnį, jei asmuo už kitą asmenį vykdo prievolę, kurią pastarasis pagal šį kodeksą pats turėtų vykdyti, jis turi teisę reikalauti grąžinimo.

16. Remiantis ABGB 1503 straipsnio 2 dalies 1 punktu, ABGB 907a straipsnis taikytinas teisiniams santykiams, kurie atsiranda nuo 2013 m. kovo 16 d. Teisiniams santykiams, kurie atsirado iki šios datos, toliau taikytinos ankstesnės nuostatos. Tačiau, jei pagal tokius anksčiau atsiradusius teisinius santykius numatomi pakartotini grynųjų pinigų mokėjimai, naujosios nuostatos bus taikomos tiems mokėjimams, kurių mokėjimo terminas sueina 2013 m. kovo 16 d. arba vėliau.

II. Pagrindinė byla

17. Stefan Benkő (toliau – ieškovas), Austrijos Respublikos pilietis, kreipėsi į teismą Austrijoje ir pareiškė atgręžtinį reikalavimą Saale Kareda (toliau – atsakovė), Estijos Respublikos pilietei, buvusiai partnerei, reikalaudamas sumokėti 17 145,41 EUR sumą su palūkanomis ir bylinėjimosi išlaidas.

18. Kartu gyvendami Austrijoje ieškovas ir atsakovė 2007 m. įsigijo namą ir šiuo tikslu iš vieno Austrijos banko paėmė tris paskolas, iš viso 300 000 EUR (toliau – kreditas). Abi šalys buvo paskolų gavėjos ir prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo, kad abi šalys tapo solidariosiomis bendraskolėmis.

19. 2011 m. pabaigoje atsakovė nustojo gyventi kartu ir grįžo gyventi į Estiją. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas šiuo klausimu nurodo, kad atsakovės dabartinė gyvenamoji vieta Estijoje nežinoma.

20. Nuo 2012 m. birželio mėn. atsakovė nebevykdė savo įsipareigojimų grąžinti kreditą, todėl ieškovas turėjo grąžinti ne tik savo, bet ir buvusios partnerės nesumokėtas mėnesines įmokas ir tai vykdė iki 2014 m. birželio mėn. Šiais grąžinimais grindžiami ieškinio reikalavimai.

21. *Landesgericht St. Pölten* (Sankt Pölten apygardos teismas, Austrija), pirmosios instancijos teismas, susisiekė su Estijos Respublikos ambasada Austrijoje siekdamas sužinoti atsakovės gyvenamąją vietą, tačiau nesėkmingai. Tokiomis aplinkybėmis atsakovei buvo paskirtas asmuo, įgaliotas jai atstovauti.

22. Šis atsakovei atstovaujantis asmuo, kuris priėmė visus įteiktinus dokumentus, pirmosios instancijos teisme pareiškė prieštaravimą dėl jurisdikcijos, nes atsakovės gyvenamoji vieta yra Estijoje, kitos valstybės narės teritorijoje. Be to, jis mano, kad ieškovo nurodytoms faktinėms aplinkybėms netaikytinos Reglamento Nr. 1215/2012 II skyriaus 2–7 skirsnio nuostatos, o teismų jurisdikcijos nuostatos nukrypsta nuo bendrosios jurisdikcijos taisyklės, nustatytos šio reglamento 4 straipsnio 1 dalyje. Bet kuriuo atveju jis teigė, kad *Landesgericht St. Pölten* (Sankt Pölten apygardos teismas), į kurį kreipėsi ieškovas, neturėjo teritorinės jurisdikcijos, nes kreditą suteikė Austrijos bankas ir atitinkamos prievolės įvykdymo vieta (jo buveinė) nėra šio teismo jurisdikcijoje.

23. 2015 m. rugpjūčio 5 d. sprendimu *Landesgericht St. Pölten* (Sankt Pölten apygardos teismas) konstatavo, kad šiai bylai netaikoma tarptautinė jurisdikcija. Ieškovas apskundė šį sprendimą *Oberlandesgericht Wien* (Vienos aukštesniajam apygardos teismui) ir šis 2015 m. gruodžio 28 d. sprendimu iš dalies pakeitė 2015 m. rugpjūčio 5 d. sprendimą.

24. Atsakovė pateikė kasacinį skundą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui.

III. Prejudiciniai klausimai

25. *Oberster Gerichtshof* (Aukščiausiasis Teismas, Austrija), abejodamas, kaip aiškinti Sąjungos teisės nuostatas, nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„1. Ar Reglamento Nr. 1215/2012 7 straipsnio 1 punktą aiškintinas taip, kad sudarius vieną (bendrą) kredito sutartį su banku skolininko, kuris vienas grąžino kreditą, reikalavimas dėl grąžinimo (kompensacijos reikalavimas ir (arba) atgręžtinis reikalavimas) kitam skolininkui pagal šią kredito sutartį priskirtinas byloms, kylančioms iš sutarčių, tiek, kiek jis yra išvestinis (antrinis) reikalavimas pagal šią kredito sutartį?

2. Jei į pirmąjį klausimą būtų atsakyta teigiamai:

ar vieno skolininko reikalavimo dėl grąžinimo (kompensacijos reikalavimas ir (arba) atgręžtinis reikalavimas) kitam skolininkui pagal šią kredito sutartį įgyvendinimo vieta nustatoma:

a) pagal šio reglamento 7 straipsnio 1 punkto b papunkčio antrą įtrauką („teikiant paslaugas“) arba

b) pagal šio reglamento 7 straipsnio 1 punkto c papunktį kartu su a papunkčiu pagal *lex causae*?

3. Jeigu į antrojo klausimo a punktą būtų atsakyta teigiamai:

ar teikdamas kreditą bankas teikia sutartinio pobūdžio paslaugą pagal kredito sutartį, todėl šios paslaugos teikimo vieta nustatoma pagal Reglamento Nr. 1215/2012 7 straipsnio 1 punkto b papunkčio antrą įtrauką atsižvelgiant į banko buveinę, jei tik ten buvo suteiktas kreditas?

4. Jeigu į antrojo klausimo b punktą būtų atsakyta teigiamai:

ar nustatant neįvykdytų sutartinių prievolių įvykdymo vietą pagal šio reglamento 7 straipsnio 1 punkto a papunktį:

a) svarbus laikas, kada abu skolininkai sudarė kredito sutartį (2007 m. kovo mėn.), ar

b) kitos datos, kai atgręžtinio reikalavimo teisę turintis kredito gavėjas bankui grąžino įmokas, kuriomis jis grindžia savo reikalavimus (nuo 2012 m. birželio mėn. iki 2014 m. birželio mėn.)?“

IV. Analizė

26. Šioje byloje prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nori išsiaiškinti, kuris teismas, remiantis Reglamente Nr. 1215/2012 nustatytais jurisdikcijos taisyklėmis, turi jurisdikciją nagrinėti ginčą pagrindinėje byloje.

27. Šioje byloje sunkumų kyla dėl to, kad pagrindinis ieškinys, kurį pareiškė ieškovas, yra vieno bendraskolio atgręžtinis reikalavimas kitam, kuris kilo iš kredito sutarties, sudarytos tarp bendraskolių ir Austrijos banko.

28. Iš tikrųjų klausimas, į kurį labai svarbu atsakyti prieš nagrinėjant jurisdikcijos taisykles, kurios gali būti susijusios su pagrindine situacija, yra tas, ar taikant šį reglamentą galima atskirti kredito sutartį nuo teisinių santykių, atsiradusių tarp solidariųjų bendraskolių sudarius šią sutartį, ar visgi tai yra visiškai neatsiejama.

29. Dėl toliau išdėstytų priežasčių, mano nuomone, teisiniai santykiai tarp solidariųjų bendraskolių, kurie atsirado sudarius kredito sutartį, yra neatsiejami nuo šios sutarties.

30. Iš tiesų šie teisiniai santykiai kyla iš kredito sutarties, kurią abu solidarieji bendraskoliai sudarė laisva valia. Santykiuose, kuriuose kreditorius yra bendras, kiekvienas bendraskolis sutiko apmokėti visą kreditą. Pinigų skolinimo paslauga yra neatsiejama nuo prievolės juos grąžinti. Paskola, su kuria nesiejama prievolė grąžinti, būtų laikytina dovanojimu. Todėl solidari grąžinimo prievolė yra sutartinio mechanizmo dalis.

31. Tokiu atveju bendraskolis, grąžinęs visą kito bendraskolio bendro kredito dalį arba jos dalį, gali atgauti sumokėtas sumas pateikdamas atgėžtinį reikalavimą. Taigi, pats šio ieškinio pagrindas yra susijęs su šios sutarties egzistavimu. Todėl būtų nenatūralu, jei siekiant taikyti Reglamentą Nr. 1215/2015 reikėtų atskirti šiuos teisinius santykius nuo sutarties, iš kurios tokie santykiai kilo ir kuri yra jų pagrindas⁸. Jei būtų nuspręsta kitaip, tai reikštų, jog teikiamų prašymų, grindžiamų viena ir ta pačia sutartimi, atžvilgiu padaugėtų jurisdikcijos pagrindų. Ginčų tarp bendraskolių ir banko atveju jurisdikciją turėtų vienos valstybės narės teismas, o kilus ginčų tarp pačių bendraskolių jurisdikciją turėtų kitos valstybės narės teismas.

32. Todėl yra nuosekliau, kai visus klausimus, kylančius nuo kredito sutarties sudarymo momento, nagrinėja tas pats teisėjas. Tai aiškiai nustatyta reglamente „Roma I“, kalbant apie klausimus dėl taikytinos teisės. Kaip nurodo Europos Komisija, šio reglamento 16 straipsnis „Skolininkų daugetas“ numato, be kita ko, kad, „jei kreditorius turi reikalavimą kelių pagal tą patį reikalavimą atsakingų skolininkų atžvilgiu, ir vienas skolininkų jau įvykdė visą arba dalį reikalavimo, skolininko prievolei kreditoriaus atžvilgiu taikoma teisė taip pat taikoma to skolininko teisei pateikti atgėžtinius reikalavimus kitiems skolininkams“.

33. Nematau jokio pagrindo nurodyti kitokią reglamentavimą, skirtą nustatyti jurisdikciją nagrinėti bylą turinčiam teismui, kuris nagrinės vieno kredito sutarties bendraskolio kitam bendraskoliui pareikštą atgėžtinį reikalavimą. Be to, kad reikia taikyti abu reglamentus – reglamentą „Roma I“ ir Reglamentą Nr. 1215/2012, taip pat privaloma ir nuosekliai juos aiškinti⁹. Be to, teisių solidariųjų bendraskolių santykių atskyrimas nuo juos siejančios sutarties prieštarautų tikslui, kad jurisdikcijos taisyklės būtų ypač nuspėjamos, kurio siekiama Reglamentu Nr. 1215/2012¹⁰. Taigi, solidarieji bendraskoliai, žinantys, kad ginčams, kylantiems iš jų teisių santykių, turi būti taikomos tos pačios jurisdikcijos taisyklės kaip ir pačiai sutarčiai, neabejotinai gali ypač lengvai nuspėti jurisdikcijos taisykles.

34. Visi šie veiksniai leidžia manyti, kad teismo jurisdikcija, skirta ginčui dėl solidariųjų bendraskolių teisių santykių, kilusių nuo kredito sutarties sudarymo, nagrinėti, turi būti taikoma ginčams, kylantiems iš šios sutarties.

35. Taigi, kredito sutartis, be jokios abejonės, priskiriama byloms, kylančioms iš sutarčių, todėl manytina, kad Reglamento Nr. 1215/2012 7 straipsnio 1 punktą turi būti aiškinamas taip, jog atgėžtinis reikalavimas vieno kredito sutarties bendraskolio kitam priskirtinas „byloms, kylančioms iš sutarčių“, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą.

36. Visgi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nori išsiaiškinti prievolės, kuria grindžiamas ieškinys, vykdymo vietą, kuri pagal šį straipsnį nustatoma skirtingai, nes pagal jį nurodyta sutartis yra arba prekių pirkimo–pardavimo sutartis, arba paslaugų teikimo sutartis, arba nė viena iš jų.

8 — Šiuo klausimu žr. 2016 m. spalio 12 d. Sprendimą *Kostanjevec* (C-185/15, EU:C:2016:763, 38 punktas).

9 — Šiuo klausimu žr. 2016 m. sausio 21 d. Sprendimą *ERGO Insurance ir Gjensidige Baltic* (C-359/14 ir C-475/14, EU:C:2016:40, 40 punktas).

10 — Žr. to paties reglamento 15 konstatuojamąją dalį.

37. Taigi, antruoju ir trečiuoju klausimais prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar šio reglamento 7 straipsnio 1 punkto b papunkčio antrą įtrauką reikia aiškinti taip, jog kredito sutartis, pagal kurią vienas iš bendraskolių pareiškė atgręžtinį reikalavimą, laikoma paslaugų teikimo sutartimi, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą. Jei taip, ar šiai sutarčiai būdinga sutartinė prievolė yra paskolos suteikimas, kurios vykdymo vieta tokiu atveju yra banko buveinė?

38. Mano nuomone, nėra jokių abejonių, kad kredito sutartis yra paslaugų teikimo sutartis.

39. Teisingumo Teismas yra konstatavęs, kad „paslaugų sąvoka mažų mažiausiai reiškia tai, kad jas teikianti šalis atlieka tam tikrą veiklą už atlyginimą“¹¹. Jis patikslino, kad veiklos egzistavimas reikalauja, jog būtų atliekami pozityvaus pobūdžio veiksmai, išskyrus paprastą susilaikymą nuo veiksmų¹². Todėl Teisingumo Teismas šiai klasifikacijai nepriskiria licencinės sutarties, pagal kurią intelektualinės nuosavybės teisės turėtojas suteikia kontrahentui teisę naudotis šia teise už atlyginimą, tačiau suteikdamas teisę naudotis minėta teise intelektualinės nuosavybės teisės turėtojas neatlieka jokio veiksmo, o vien įsipareigoja leisti kontrahentui ja laisvai naudotis¹³.

40. Kredito sutarties atveju yra kitaip. Iš tiesų, šia sutartimi kreditorius, kredito įstaiga, suteikia arba įsipareigoja suteikti tam tikrą pinigų sumą skolininkui atidėto mokėjimo būdu, o skolininkas įsipareigoja šią sumą grąžinti – kartu su paskolos suma sumokėti ir susidariusias palūkanas. Paslaugų teikimą sudaro kredito įstaigos perduota minėta pinigų suma, o tai įprastai atliekama vadinamosiomis banko operacijomis.

41. Iš to darytina išvada, kad kredito operacija yra finansinė paslauga. Be to, kaip pabrėžia prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, tokią išvadą galima daryti remiantis Direktyvos 2002/65 2 straipsnio b papunkčiu, kuriame sąvoka „finansinė paslauga“ apibrėžiama kaip „bet kokia bankinio, kreditinio, draudimo, asmeninės pensijos, investicinio ar mokamojo pobūdžio paslauga“.

42. Vien aplinkybė, kad veikla, kurią vykdo šalis, patenka į finansinio sektoriaus sritį, negali lemti to, kad su šia veikla susijusios sutartys nepateks į Reglamento Nr. 1215/2012 7 straipsnio 1 punkto b papunkčio taikymo sritį. Šiuo atžvilgiu atrodytų, kad teisės akto leidėjas numatė įtraukti tokios rūšies sutartis į šio reglamento taikymo sritį dėl jurisdikcijos. Kaip nurodo prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas ir Komisija, Reglamento Nr. 44/2001 63 straipsnio 1 dalyje numatyta jurisdikcijos taisyklių taikymo bylose, kylančiose iš sutarčių, išimtis, jei paslaugų suteikimo vieta yra Liuksemburge. Vis dėlto pagal šio straipsnio 3 dalį to paties straipsnio nuostatos nebuvo taikomos finansinių paslaugų teikimo sutartims, o tai reiškia, jog šioms sutartims buvo taikoma specialiosios jurisdikcijos taisyklė, numatyta šio reglamento 5 straipsnio 1 punkte, šiuo metu atitinkančiame Reglamento Nr. 1215/2012 7 straipsnio 1 punktą.

43. Todėl, mano nuomone, kredito sutartis turi būti laikytina paslaugų teikimo sutartimi, kaip tai suprantama pagal šio reglamento 7 straipsnio 1 punkto b papunkčio antrą įtrauką.

44. Dabar lieka išsiaiškinti prievolės, kuria grindžiamas ieškinys, vykdymo vietą. Pagal minėto reglamento 7 straipsnio 1 punkto b papunkčio antrą įtrauką prievolės vykdymo vieta yra valstybėje narėje, kurioje paslaugos buvo suteiktos arba turėtų būti teikiamos pagal sutartį. Iš tiesų reikia nustatyti sutarčiai būdingų prievolių vykdymo vietą, kuri yra jurisdikciją turinčio teismo siejamasis kriterijus¹⁴.

11 — Žr. 2009 m. balandžio 23 d. Sprendimą *Falco Privatstiftung ir Rabitsch* (C-533/07, EU:C:2009:257, 29 punktą). Taip pat žr. 2016 m. liepos 14 d. Sprendimą *Granarolo* (C-399/15, EU:C:2016:559, 37 punktą).

12 — 2016 m. liepos 14 d. Sprendimas *Granarolo* (C-196/15, EU:C:2016:559, 38 punktą).

13 — Žr. 2009 m. balandžio 23 d. Sprendimą *Falco Privatstiftung ir Rabitsch* (C-533/07, EU:C:2009:257, 30 ir 31 punktai).

14 — Žr. 2016 m. liepos 14 d. Sprendimą *Granarolo* (C-196/15, EU:C:2016:559, 33 punktą ir jame nurodyta jurisprudenciją).

45. Nagrinėjamu atveju manau, kad kredito sutarčiai būdinga prievolė yra paskolintos sumos suteikimas. Kita tokioje sutartyje įtvirtinta prievolė yra skolininko įsipareigojimas grąžinti pasiskolintą pinigų sumą ir ji egzistuoja tik dėl to, kad kreditorius suteikė paskolą, nes jos grąžinimas yra pasekmė.

46. Dėl sutarčiai būdingos prievolės vykdymo vietos manau, kad tik ta vieta, kuri yra kreditoriaus buveinė, yra tokio pobūdžio, kuris užtikrina lengvą nuspėjamumą, taigi taip įgyvendinami artumo ir suvienodinimo tikslai, kurių siekiama Reglamento Nr. 1215/2012 7 straipsnio 1 punkto b papunkčio antra įtrauka¹⁵. Iš tiesų ši vieta šalims bus žinoma nuo pat sutarties sudarymo ir taip pat bus teismo, kuris bus glaudžiai susijęs su sutartimi, jurisdikcijos vieta.

47. Todėl, atsižvelgdamas į visas išdėstytas aplinkybes, manau, kad šio reglamento 7 straipsnio 1 punkto b papunkčio antra įtrauka turi būti aiškinama taip, jog kredito sutartis, kuria remdamasis vienas iš bendraskolių pateikė atgręžtinį reikalavimą, turi būti laikoma paslaugų teikimo sutartimi, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą. Prievolės, kuria grindžiamas šis ieškinys, vykdymo vieta yra kreditą suteikusio kreditoriaus buveinė.

V. Išvada

48. Atsižvelgdamas į išdėstytus argumentus, siūlau Teisingumo Teismui į *Oberster Gerichtshof* (Aukščiausiasis Teismas, Austrija) pateiktus prejudicinius klausimus atsakyti taip:

1. 2012 m. gruodžio 12 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (ES) Nr. 1215/2012 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo 7 straipsnio 1 punktas aiškinamas taip, kad atgręžtinis reikalavimas vieno kredito sutarties bendraskolio kitam yra priskirtinas „byloms, kylančioms iš sutarčių“, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą.
2. Reglamento 1215/2012 7 straipsnio 1 punkto b papunkčio antra įtrauka turi būti aiškinama taip:
 - kredito sutartis, kuria remdamasis vienas iš bendraskolių pateikė atgręžtinį reikalavimą, turi būti laikoma paslaugų teikimo sutartimi, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą,
 - prievolės, kuria grindžiamas šis ieškinys, vykdymo vieta yra kreditą suteikusio kreditoriaus buveinė.

15 — Žr. 2013 m. gruodžio 19 d. Sprendimą *Corman-Collins* (C-9/12, EU:C:2013:860, 30–32 ir 39 punktai).